

Sygn. akt I PK 171/09

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący)
SSN Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca)
SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko Pierwszemu Urzędowi Skarbowemu w K.
o przywrócenie dotychczasowych warunków płacy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lutego 2010 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 18 czerwca 2009 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Powódka M. B. domagała się uznania wypowiedzenia warunków płacy
dokonanego przez Pierwszy Urząd Skarbowy w K. w dniu 3 stycznia 2008 r. za
bezskuteczne.

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2008 r., Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka została z dniem 14 maja 2007 r. odwołana przez Dyrektora Izby Skarbowej w P. ze stanowiska Zastępcy Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w K., na podstawie art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 170, poz. 1218) oraz art. 10 ust 1 b ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 124 ze zm.). Od dnia 15 maja 2007 r. powódce powierzono stanowisko Starszego Sekretarza Skarbowego w Dziale Podatku Dochodowego od Podmiotów Gospodarczych (stanowisko to było zaliczane w służbie cywilnej do grupy stanowisk specjalistycznych) z zachowaniem przez okres właściwy dla wypowiedzenia warunków pracy tj. okres trzech miesięcy, licząc od dnia 15 maja 2007 r., dotychczasowego wynagrodzenia tzn. wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 5.843,53 zł. wraz z prawem do dodatku za wysługę lat. Od 1 września 2007 r. (trzech miesięcy) powódka miała otrzymywać wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 4.812,74 zł. wraz z prawem do dodatku za wysługę lat. Na nowym stanowisku do obowiązków służbowych powódki należała m.in.: praca w Dziale Podatku Dochodowego od Podmiotów Gospodarczych pod bezpośrednim nadzorem kierownika Działu, przetwarzanie dokumentów związanych z poborem podatków, realizacja zadań w zakresie opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych i wypłat z zysku oraz w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą w zakresie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych i karty podatkowej. Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. w sprawie V Pa .../07 oddalono apelację powódki w części dotyczącej odwołania jej ze stanowiska z-cy naczelnika, uznając jednocześnie, że powódce należy się wynagrodzenie w wysokości uzyskiwanej przed dniem 14 maja 2007 r. zgodnie z art. 10 ust. 1 b ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych do czasu utraty statusu pracownika mianowanego. W dniu 3 stycznia 2008 r. w związku ze zmianami organizacyjnymi w Pierwszym Urzędzie Skarbowym w K. oraz wynikającą z tego potrzebą uregulowania zasad wynagradzania pracowników, Naczelnik PUS w K., na podstawie art. 42 § 2 k.p., wypowiedział powódce dotychczasowe warunki płacy z zachowaniem

dotychczasowego wynagrodzenia przez okres trzech miesięcy. Tym samym powódka przez pierwsze trzy miesiące zachowywała prawo do wynagrodzenia zasadniczego w dotychczasowej wysokości tj. w kwocie 4. 812, 74 zł., a następnie od 1 kwietnia 2008 r. przysługiwało jej wynagrodzenie w wysokości 2. 334, 54 zł. Zmiana warunków płacy była podyktowana potrzebą zlikwidowania nieuzasadnionych rozbieżności w zakresie wynagrodzenia pracy na tych samych stanowiskach, bądź z tym samym zakresem obowiązków.

Na podstawie powyższych ustaleń Sąd Rejonowy uznał, że powódka z dniem 1 stycznia 2008 r. utraciła status pracownika mianowanego, zgodnie art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 170, poz. 1218 ze zm.). Z tym dniem stosunek pracy powódki przekształcił się w stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Sąd przyjął, że wobec powódki pracodawca mógł zastosować wypowiedzenie zmieniające. Wypowiedzenie to podyktowane zmianami organizacyjnymi w Urzędzie Skarbowym, nowym rozdziałem zadań oraz potrzebą uregulowania zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych na podobnych stanowiskach jest – według Sądu Rejonowego – uzasadnione. Sąd Rejonowy przyjął ponadto, że zaproponowane powódce warunki płacy są adekwatne do jej stażu pracy oraz kwalifikacji zawodowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją przez powódkę.

Wyrokiem z dnia 18 września 2008 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przywrócił powódce dotychczasowe warunki płacy u pozwanego. Swoje rozstrzygnięcie Sąd ten oparł na ustaleniu, że zmiany organizacyjne wprowadzone u pozwanego od 1 stycznia 2008 r. nie wpłynęły na sytuację powódki, gdyż zachowała ona dotychczasowe stanowisko, zajmując się podatkiem dochodowym od podmiotów gospodarczych oraz przydzielono jej nowe zadania. Sąd Okręgowy przyjął, że takie zmiany organizacyjne nie uzasadniały wypowiedzenia powódce warunków płacy i obniżenia jej wynagrodzenia za pracę. Z takich zmian organizacyjnych nie wpływała potrzeba uregulowania zasad wynagradzania pracowników polegająca na zlikwidowaniu nieuzasadnionych wykonywanymi czynnościami rozbieżności w zakresie wynagradzania, a sam fakt przekształcenia stosunku mianowania w stosunek pracy na czas nieokreślony nie uzasadnia wypowiedzenia zmieniającego i obniżenia powódce warunków płacy.

Sąd Okręgowy przyjął, że podana przyczyna była nierzeczywista i wiązała się raczej z faktem odwołania w 2007 r. powódki ze stanowiska z-cy naczelnika i zachowaniem prawa do wynagrodzenia właściwego dla tego stanowiska także po odwołaniu z uwagi na stosunek mianowania, niż ze zmianami organizacyjnymi u pozwanego. Podana przyczyna była nierzeczywista, ponieważ ze zmian organizacyjnych nie wynikała potrzeba uregulowania zasad wynagradzania pracowników.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego został zaskarżony skargą kasacyjną przez pozwanego. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 5 maja 2009 r. uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w K. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy ocenił jako typowe i oczywiste działanie pozwanego, który po utracie przez pracownika szczególnego tytułu do wyższego wynagrodzenia, dostosował w drodze wypowiedzenia zmieniającego jego wynagrodzenie do poziomu porównywalnego z wynagrodzeniem pracowników wykonujących podobne zadania. Takie działanie pracodawcy jest ponadto uzasadnione z punktu widzenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu. Sąd Najwyższy stwierdził, że nieuprawniona jest także ocena Sądu Okręgowego, jakoby nierzeczywista była przyczyna wypowiedzenia zmieniającego polegająca na potrzebie uregulowania zasad wynagradzania pracowników, ponieważ nie wynikała ona ze zmian organizacyjnych. W tej kwestii inaczej niż Sąd Okręgowy, Sąd Najwyższy uznał, że ze zmianami organizacyjnymi wiąże się potrzeba likwidacji nieuzasadnionych rozbieżności w zakresie wynagradzania pracowników. Sąd Najwyższy wskazał na możliwość i konieczność oceny, czy potrzeba likwidacji rozbieżności w wynagrodzeniach pracowników rzeczywiście istniała i w związku z tym, czy była to rzeczywista przyczyna wypowiedzenia zmieniającego udzielonego powódce.

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2009 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. po ponownym rozpoznaniu sprawy oddalił apelację powódki. Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, uzupełniając je o następujące ustalenia. Powódka po odwołaniu ze stanowiska z-cy naczelnika pozwanego

Pierwszego Urzędu Skarbowego, zachowała prawo do wynagrodzenia, jakie pobierała na dotychczasowym stanowisku z racji posiadania statusu urzędnika mianowanego. Powódka po przeniesieniu na stanowisko starszego komisarza skarbowego nadal pobierała wynagrodzenie odpowiadające poprzedniemu stanowisku zastępcy naczelnika urzędu. Inni zaś pracownicy urzędu zatrudnieni na stanowiskach takich jak powódka otrzymywali wynagrodzenie w kwotach znacznie niższych. Różnic w wynagrodzeniu pracowników zatrudnionych na takich samych i zbliżonych stanowiskach nie uzasadniał ani staż pracy powódki ani jej kwalifikacje, ani też zakres czynności. Sytuacja powódki była szczególna wyłącznie ze względu na ochronę z art. 10 ust. 1 b ustawy z 16 września 1982 r. Sytuacja ta uległa zmianie z chwilą zmian ustawowych wprowadzających – z mocy prawa - zamiast stosunku z mianowania stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. W takiej sytuacji brak jest uzasadnienia do zróżnicowania sytuacji płacowej osób zatrudnionych na tych samych i zbliżonych stanowiskach, przy podobnym stażu pracy, kwalifikacjach i zakresie obowiązków. Pracodawca miał możliwości prawne do uregulowania nieuzasadnionych rozbieżności w wynagrodzeniach pracowników. Pracodawca z tej możliwości skorzystał. Rozbieżności w wynagrodzeniach pracowników rzeczywiście istniały. Pracodawca powódki przeprowadził zmiany organizacyjne. Zmiany te miały wpływ na stanowisko powódki i zakres jej obowiązków. Powódka po odwołaniu ze stanowiska zastępcy naczelnika urzędu, pełniąc obowiązki na stanowisku komisarza skarbowego, zajmowała się pracą w Dziale Podatku Dochodowego od Podmiotów Gospodarczych, przetwarzała dokumenty związane z poborem podatku, realizowała zadania w zakresie opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych i wypłat z zysku oraz w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą w zakresie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych i karty podatkowej. Zmiany organizacyjne polegały na nowym rozdziale zadań w zakresie pionu podatków bezpośrednich. Zlikwidowano jedne komórki organizacyjne i powołano nowe. Z dokumentacji struktury organizacyjnej urzędu wynika, że do zadań działu podatku od podmiotów gospodarczych należało orzecznictwo o odpowiedzialności osób trzecich, analiza wniosków VZM, udzielanie odpowiedzi na pisma podatników kierowane do działu w

związku z uchybieniami w zakresie obowiązków podatnika po zasięgnięciu opinii komórki KS. Zlikwidowany został dział wprowadzania danych, a jego pracownicy zostali rozdysponowani do pozostałych działów podatków bezpośrednich. Utworzono Wieloosobowe Stanowisko d/s Przychodów nieznajdujących Pokrycia w Ujawnionych Źródłach lub Pochodzących ze Źródeł Nieujawnionych. W oparciu o nowy Regulamin Organizacyjny wprowadzony zarządzeniem nr 35 Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w K. z dnia 30 listopada 2007 r. powódka otrzymała nowy zakres obowiązków i odpowiedzialności służbowej. W zakresie tym do dotychczasowych zadań powódce dodano zadania z zakresu pomocy publicznej.

Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że przyczyna wypowiedzenia powódce warunków płacy polegająca na potrzebie likwidacji rozbieżności w wynagrodzeniu pracowników zatrudnionych na takich samych i zbliżonych stanowiskach, istniała obiektywnie i była przyczyną rzeczywistą. Co do zmian organizacyjnych – Sąd drugiej instancji uznał, że zmiany te zaistniały, miały wpływ na sytuację powódki jako osoby zatrudnionej w konkretnym miejscu struktury organizacyjnej. Przyczyna wypowiedzenia zmieniającego w postaci zaistnienia zmian organizacyjnych była prawdziwa i rzeczywista. Powódka po odwołaniu ze stanowiska zastępcy naczelnika urzędu, otrzymała zupełnie inne stanowisko, z innym zakresem obowiązków i odpowiedzialności. Jednakże z uwagi na przepisy ochronne przypisano jej wynagrodzenie nieadekwatne do nowego stanowiska, diametralnie odbiegające od wynagrodzeń innych pracowników urzędu zatrudnionych na takich samych stanowiskach z podobnym zakresem obowiązków i odpowiedzialności. Zmiana stanu prawnego i statusu powódki pozwoliła dostosować jej wynagrodzenie do wynagrodzeń pracowników zatrudnionych na takich samych stanowiskach .

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła w całości powódka skargą kasacyjną, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie powództwa i przywrócenie powódce M. B. dotychczasowych

warunków płacy u pozwanego i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania.

Skargę kasacyjną oparto na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. W zakresie przepisów postępowania zarzucono naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez niewłaściwe uzasadnienie podstawy prawnej i faktycznej wyroku; art. 385 k.p.c. przez jego zastosowanie pomimo, że apelacja powódki była zasadna; art. 386 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie pomimo tego, że apelacja powódki powinna być uwzględniona i wyrok Sądu pierwszej instancji powinien być zmieniony; art. 244 § 1 k.p.c. „przez jego niezastosowanie polegające na błędnej wykładni dokumentów zgromadzonych w sprawie, w szczególności umów o pracę, regulaminu organizacyjnego pozwanego, zarządzenia nr 35 naczelnika I Urzędu Skarbowego w K. z dnia 30.11.2007 r. oraz zakresu obowiązków powódki, a tym samym przyjęcie, iż wskazane w wypowiedzeniu przyczyny są rzeczywiste i należy je rozpatrywać oddzielnie, a nie łącznie jako wynik związku przyczynowo – skutkowego, najpierw musiały powstać zmiany organizacyjne, których wynikiem było wypowiedzenie zmieniające, a takie nie nastąpiły”.

W ramach podstawy naruszenia prawa materialnego skarżąca zarzuciła:

- błędną wykładnię art. 42 § 1 k.p. i przyjęcie, że pracodawca ma prawo do zmiany warunków umowy o pracę – zmiany warunków płacy na mniej korzystne w sytuacji, kiedy brak jest zmian organizacyjnych powodujących konieczność dokonania tej zmiany oraz uznanie, że pracodawca ma wręcz obowiązek dostosowania wynagrodzenia do stanowiska bez brania pod uwagę innych przymiotów pracownika, ograniczając się do płacy nieodbiegającej do osób zajmujących takie same stanowiska jak powódka;

- niewłaściwe zastosowanie art. 30 § 4 k.p. przez przyjęcie, że w niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji potraktował obie przyczyny wypowiedzenia zmieniającego jako rozłączne, które z uwagi na zapis uzasadnienia wypowiedzenia należy traktować jako łączne, zależne od siebie i wręcz wskazujące na związek przyczynowo-skutkowy;

- błędną wykładnię art. 45 § 1 w związku z art. 42 § 1 k.p. przez przyjęcie, że wypowiedzenie zmieniające było uzasadnione, gdy z całokształtu zebranego materiału wynika, że przedmiotowe wypowiedzenie zostało dokonane wcześniej niż

zmiana powódce zakresu jej czynności. Najpierw dokonano zmian w zakresie wynagrodzenia, a następnie zmieniono powódce zakres czynności, nie zmieniając jej ani stanowiska, ani nie zmniejszając zakresu wykonywanych czynności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna w obu jej podstawach nie przedstawia zasadnych zarzutów.

Już z samego określenia zarzucanych zaskarżonemu wyrokowi naruszeń procesowych wynika nieodpowiedniość między postawionymi zarzutami a wskazanymi przepisami.

Art. 328 § 2 k.p.c. określa „skład” uzasadnienia wyroku – wskazane jego elementy składowe, w szczególności podstawy rozstrzygnięcia. Nie można dopatrywać się – jak to czyni skarżąca – naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., nie przez brak wskazania, wymienionych w tym przepisie elementów uzasadnienia, ale w tym, że – zdaniem skarżącej - Sąd błędnie wyjaśnił podstawy owego rozstrzygnięcia - faktyczną i prawną.

Stosownie do art. 385 k.p.c. Sąd drugiej instancji oddala apelację, jeśli jest ona bezzasadna. Dokładnie odpowiada temu przepisowi zaskarżony wyrok oddalający apelację po jednoznacznym ustaleniu jej bezzasadności. Nie wiadomo dlaczego skarżąca uważa, że Sąd drugiej instancji nie powinien orzekać zgodnie z wyjaśnioną podstawą prawną wyroku, co ma miejsce, powinien natomiast zastosować przepis art. 386 § 1 k.p.c., który jest odpowiedni „w razie uwzględnienia apelacji” – co nie nastąpiło.

Niezrozumiały jest także zarzut naruszenia art. 244 § 1 k.p.c. stanowiącego o znaczeniu urzędowego zaświadczenia w dokumentach urzędowych sporządzonych w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania.

Pomijając niewyjaśnienie przez skarżącą, dlaczego wszystkim dokumentom „zgrupowanym w sprawie” nadała ona kwalifikację dokumentów urzędowych, nie wiadomo dlaczego i z jakich konkretnie dokumentów miałyby wynikać jakaś bliżej nieokreślona nieodpowiedniość pomiędzy tym, „co zostało w nich urzędowo

zaświadczone a ustaleniem wyroku, że „wskazane w wypowiedzeniu przyczyny są rzeczywiste”. Skarżąca nieadekwatnie do zakresu wskazanego przepisu zdaje się kwestionować wyjaśnioną przez Sąd podstawę faktyczną wyroku.

Sąd Najwyższy rozpoznając sprawę w granicach skonkretyzowanych w skardze jej podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) stwierdza, że także w zarzutach podstawy materialnoprawnej nie ma niezbędnej odpowiedniości między postawionym zarzutem a wskazanym przepisem jako naruszonym przez Sąd w zaskarżonym wyroku.

Stosownie do pierwszego ze wskazanych w tej podstawie skargi przepisów – art. 42 § 1 k.p. – przepisy o wypowiedzeniu umowy o pracę stosuje się odpowiednio do wypowiedzenia wynikających z umowy warunków pracy i płacy. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jasno wynika, że Sąd zastosował wskazany przepis. Zresztą zastosowalność przepisów o wypowiedzeniu umowy o pracę w rozpoznawanej sprawie nie była kwestią sporną. Tymczasem skarżąca zarzuca naruszenie art. 42 § 1 k.p. przez jego błędną wykładnię, która miałaby polegać na dokonanej przez Sąd ocenie przesłanek prawdziwości i zasadności dokonanego wypowiedzenia. Przesłanki te nie stanowią bezpośredniego przedmiotu art. 42 § 1 k.p., a w każdym razie nie mogą być zrekonstruowane w normie prawnej wynikającej z art. 42 § 1 k.p. bez powiązania z właściwymi przepisami o wypowiedzeniu umowy o pracę. Tych ostatnich przepisów jednakże skarżąca nie wskazała.

Drugi ze wskazanych w skardze przepisów prawa materialnego, to art. 30 § 4 k.p. naruszony według skarżącej przez niewłaściwe zastosowanie polegające na „rozłącznym” potraktowaniu przyczyn wypowiedzenia warunków umowy o pracę. Także w tym zakresie skarżąca powołała przepis, którego Sąd nie mógł naruszyć we wskazany w skardze sposób dotyczący wyjaśnienia zasadności podanej przez pracodawcę przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie. Art. 30 § 4 k.p. stanowi bowiem o tym, że w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie. Nie jest zaś kwestionowane w skardze ustalenie, że oświadczenie pracodawcy zawierało wskazanie przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie.

Ostatni z zarzutów materialnoprawnej podstawy skargi, zarzut dotyczący zasadności wypowiedzenia został wprawdzie powiązany z art. 45 § 1 w związku z art. 42 § 1 k.p. dotyczącym sądowej kontroli zasadności wypowiedzenia, jednakże skarżąca nie ma racji, upatrując w ustaleniach zaskarżonego wyroku w tym przedmiocie błędnej wykładni wskazanych przepisów.

Zasadnicze ustalenie zaskarżonego wyroku odnosi się do spornej w sprawie kwestii zasadności ocenianego w sprawie wypowiedzenia powódce jej warunków płacy. Nie ma w tym zakresie zarzucanego w skardze problemu wykładni wskazanego art. 45 § 1 w związku z art. 42 § 1 k.p. W szczególności z uzasadnienia podstawy prawnej zaskarżonego wyroku jasno wynika, że Sąd – zgodnie z treścią wskazanych przepisów – wyjaśnił okoliczności faktyczne istotne z punktu widzenia zasadności (niezasadności) wypowiedzenia, w szczególności uwzględnił w swej ocenie zarówno przyczyny wypowiedzenia wskazane w oświadczeniu pracodawcy, jak i rzeczywisty stan rzeczy, do którego odnosiły się wskazane przyczyny. W skardze nie ma przekonujących argumentów zarzutu o jakiejś niespójności między ustalonymi okolicznościami faktycznymi sprawy a ich subsumcją do art. 45 § 1 k.p., którego wykładnia - że chodzi o zasadność przyczyny wskazanej w oświadczeniu pracodawcy - też nie budzi zastrzeżeń.

Skarżąca powołuje się w swej ocenie podstaw wyroku na to, że zmiany organizacyjne pracodawcy nie uzasadniały dokonanego wypowiedzenia powódce warunków płacy. Niezależnie od tego, że w argumentacji dotyczącej tej kwestii autorka skargi bezpodstawnie powołuje się także na okoliczności, które nie są ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku (por. art. 398¹³ § 2 k.p.c.) należy stwierdzić, że istota oceny prawnej zaskarżonego wyroku polega na kwalifikacji w kategorii zasadności dokonanego wypowiedzenia ze względu na uzasadnione ustalonymi okolicznościami dążenie pracodawcy do zlikwidowania rażącej dysproporcji w wynagradzaniu pracowników zatrudnionych na takich samych i zbliżonych stanowiskach z podobnym zakresem obowiązków i odpowiedzialności. Sąd ustalił, że zaproponowane powódce w oświadczeniu wypowiadającym dotychczasowe wynagrodzenie – nowe warunki płacy odpowiadają zasadom określonym w art. 78 § 1 k.p. i że wypowiedzenie uzasadnione jest z jednej strony potrzebą zlikwidowania rażących dysproporcji w

wynagrodzeniach za pracę podobną w istotnych aspektach, a z drugiej ustaniem szczególnego reżimu ochrony wynagrodzenia powódki. Te przyczyny wypowiedzenia zostały wskazane w oświadczeniu pracodawcy i okazały się przyczynami zasadnymi, co z pewnością nie pozwala na uwzględnienie zarzutu skargi, jakoby zaskarżony wyrok opierał się na błędnej wykładni art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 42 § 1 k.p.

Mając powyższe na uwadze stwierdzając bezzasadność skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

/tp/